

Thøger Larsen
Graavejr

Sorgfuldt suser nu Graavejrssukket
langs med Bakke og leret Klint.
Fjorden gaar som flydende Flint,
Egnen er ensom, Himlen lukket.

Alt det fjerne er borte, og Drømmen
slukt og druknet. Se, dette er Jord.
Dette er vort. Her er det, vi bor,
længes og ængstes, hugger i Tømmen.

Bakkerne ligger i Aag under Tyngden.
Græssernes vaagne Grønt paa Vang
husker en gammel ensom Sang,
nikker til Vinden: Syng den, syng den!

Vinden suger de Sorger, der sove
nede i Muldenes sejge Mulm,
vækker i vilden Hyld et Svulm,
Længsel fra længst fortabte Skove.

Lang er Vinden som Tid og Smerte,
taaget Higen og dæmpet Kval,
er som et Svøb om en mørk Vokal,
der usalig søger vort Hjerter.

Det fjerne, 1907.